

Arrest

nr. 170 124 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot afgifte van een bevel tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN en advocaat G. MAFUTA LAMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten. De verzoekende partij is in het bezit van een “verblijfssticker” voor Griekenland..

De verzoekende partij komt op 8 juni 2016 toe in Zaventem, komende uit Tirana. Zij is in het bezit van een geldig paspoort, met een “verblijfssticker” voor Griekenland.

Op 8 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“[...] Op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot grondgebied hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van de voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is een aankomende passagier vanuit Tirana en is in het bezit van een Albanees paspoort met een Griekse verblijfsaantekening en legt een Belgische aankomstverklaring voor. Hij is niet in het bezit van een terugkeerticket en verklaart naar België te komen om zich legaal te vestigen.

Op basis van de aankomstverklaring dd. 21.01.2016 en de vertrekstempel in zijn paspoort blijkt dat betrokkene in de laatste 180 dagen reeds 154 dagen, zijnde van 31.12.2015 tot 01.06.2016, op het Belgisch grondgebied heeft doorgebracht.

Volgens artikel 6 van de wet van 15.12.1980 is behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaald.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomst sluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.

Op basis van bovenstaande gegevens blijkt dat betrokkene reeds meer van 90 dagen in de lopende periode op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht in het bezit van een Griekse verblijfstitel. Hij verklaart zich legaal voor een lang verblijf in België te willen vestigen doch is niet in het bezit van een visum type D afgeleverd door de Belgische autoriteiten of deze hun vertegenwoordiging.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In zoverre de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering betwist omdat de verzoekende partij 11 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing, beroep aantekent wijst de Raad op hetgeen wat volgt:

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingesteld tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. ”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen 10 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een terugrijvingsmaatregel is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het de eerste terugrijvingsmaatregel is die ten aanzien van de verzoekende partij wordt genomen. Bijgevolg beschikt de verzoekende partij *in casu* over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Naar luid van artikel 39/57, § 2 van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen,

“3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het de eerste beslissing tot terugrijving is die aan de verzoekende partij op 8 juni 2016 werd betekend. De verzoekende partij beschikt derhalve over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Donderdag 9 juni 2016 is derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat zaterdag 18 juni 2016 de vervalddag is. Gelet op artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de vervalddag

verplaatst op de eerstvolgende werkdag zijnde maandag 20 juni 2016. Het ingediende beroep is bijgevolg tijdig. De exceptie wordt verworpen.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij vastgehouden is en het verzoekschrift tijdig ingediend werd, staat het uiterst dringende karakter van de vordering ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van goed bestuur, van machtsoverschrijding, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.3.2.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat ze een Griekse verblijfstitel, geldig tot 2019 heeft. De verzoekende partij stelt omwille van het vooruitzicht op tewerkstelling duurzaam in België te willen verblijven en zij beroept zich op de status als langdurig ingezetene in Griekenland. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat ze duurzaam in België wil blijven daar ze een werkbelofte heeft. De verzoekende partij geeft aan dat ze teruggekeerd is naar Griekenland om de nodige documenten te verzamelen om haar aanvraag voor een verblijfskaart voor België in te dienen. De verzoekende partij meent dat, door haar terug te sturen, de verwerende partij eveneens haar Griekse verblijfstitel miskent.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voormelde gegevens.

2.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

“Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.” (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit eerste onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de terugleiding van de verzoekende partij en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de terugleiding.

Verweerder benadrukt dat uit de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ontegensprekelijk blijkt dat rekening is gehouden met het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een Griekse verblijfstitel.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat zij op grond van de bepalingen van de richtlijn 2003/109 gerechtigd zijn op basis van haar Griekse verblijfstitel in het Rijk te verblijven.

Artikel 15 van de richtlijn 2003/109 luidt Artikel 15

“Voorwaarden voor verblijf in een tweede lidstaat

1. Zo spoedig mogelijk en uiterlijk drie maanden na aankomst op het grondgebied van de tweede lidstaat vraagt de langdurig ingezetene een verblijfsvergunning aan bij de bevoegde autoriteiten van deze lidstaat als volgt:”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de laatste zes maanden reeds 154 dagen in België heeft doorgebracht. Bijgevolg diende de verzoekende partij reeds geruime tijd een verblijfsvergunning voor België te hebben aangevraagd, indien zij werkelijk in toepassing van de richtlijn 2003/109 in België wenst te verblijven.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat de verzoekende partij over legaal verblijf in Griekenland beschikt.

Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook geheel in overeenstemming met de stukken van het administratief vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over een machtiging om meer dan drie maanden in België te verblijven. Terwijl de verzoekende partij reeds 154 dagen (zo'n 5 maanden) in België heeft verbleven in de laatste zes maanden.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in gebreke blijft om haar verblijf in België in regel te stellen, is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden door de verzoekende partij niet afdoende gestaafd worden.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij nog kritiek levert op het feit dat zij naar Albanië zal teruggeleid worden, terwijl zij over een Griekse verblijfsmachtiging beschikt, benadrukt verweerder nog dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de luchthavenpolitie werd onderschept, nadat zij met een vlucht vanuit Tirana (Albanië) was binnen gereisd.

In de gegeven omstandig is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om een beslissing tot terugleiding naar Albanië te nemen. Er kan niet dienstig ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing de Griekse verblijfsmachtiging zou miskennen, vermits de bestreden beslissing er geenszins aan in de weg staat dat de verzoekende partij naar Griekenland zou terugkeren.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij nog een schending aan van de motiveringsplicht, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk elke grondslag mist.

Verweerder benadrukt dat door de verzoekende partij zowel in rechte als in feite voldoende uiteengezet wordt om welke reden besloten werd tot de bestreden beslissing.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

Terwijl vervolgens op omstandige wijze uiteengezet wordt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden door de verzoekende partij niet gestaafd kunnen worden.

Concreet vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk vereisen dat door de verzoekende partij documenten zouden worden neergelegd, betreffende het voorgenomen doel om in België te werken, inzonderheid een verblijfsmachtiging daartoe.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat werd besloten tot de terugleiding van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

2.3.2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de toegang tot het grondgebied aan de verzoekende partij wordt geweigerd daar ze niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven. De verzoekende partij is in het bezit van een paspoort met een Griekse verblijfsaantekening, maar heeft geen terugkeerticket en verklaart zich in België legaal te willen vestigen. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende een aankomstverklaring voorlegt, dat op basis van de aankomstverklaring en de vertrekstempel in het paspoort blijkt dat de reeds in de laatste 180 dagen 164 dagen op het Belgische grondgebied verbleven heeft en dat de verzoekende partij bijgevolg de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet overschreden heeft, daar de verzoekende partij evenmin in het bezit is van een visum of een gelijkgestelde reistitel die een langere periode toelaat. De verzoekende partij geeft weliswaar aan dat zij zich in België wil komen vestigen, maar ze is echter niet in het bezit van een visum ‘type D’.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materiële motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarvan in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

In casu betwist de verzoekende partij niet dat “Op basis van de aankomstverklaring dd. 21.01.2016 en de vertrekstempel in zijn paspoort blijkt dat betrokkene in de laatste 180 dagen reeds 154 dagen, zijnde van 31.12.2015 tot 01.06.2016, op het Belgisch grondgebied heeft doorgebracht.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° Wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.”

De verzoekende partij lijkt aan te geven dat voormelde bepaling niet op haar van toepassing is daar ze het statuut van langdurige ingezetene heeft in Griekenland, dat ze zich in België wil vestigen om hier te werken en dat bijgevolg voormelde bepaling niet op haar van toepassing is.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij over een verblijfstitel voor Griekenland beschikt, dat geldig is tot 3 januari 2019. In zoverre de verblijfstitel de status van langdurige ingezetene betreft, zoals door de verzoekende partij voorgehouden wordt, dient er gewezen te worden op artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1

Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstreker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2

De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.

§ 3

De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging

van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

§ 4

De bepalingen van artikel 13, § 1, eerste lid en zesde lid, en § 2, zijn van toepassing op de machtiging tot verblijf bedoeld in § 1.

Het inschrijven van de in § 1 bedoelde vreemdeling in het vreemdelingenregister en het afgeven van de verblijfstitel die als bewijs van inschrijving geldt worden gedaan overeenkomstig artikel 12.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde deelt de beslissing tot machtiging tot verblijf mee aan de bevoegde overheid van de lidstaat van de Europese Unie die aan de vreemdeling een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft afgegeven op grond van bovenvermelde richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.

§ 6

De machtiging tot verblijf van de in § 1, eerste lid, 1° en 3° bedoelde vreemdeling wordt onbeperkt na een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel.

§ 7

Wanneer de machtiging tot verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de ernst of de aard van de inbreuk dat door de betrokken persoon of zijn of haar familielid op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. De redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden."

Uit voormelde bepaling blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in België door een langdurige ingezetene van een andere lidstaat aangevraagd dient te worden in de diplomatieke post van het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij normaliter verblijft, met name de lidstaat waarvan zij het statuut van langdurige ingezetene heeft. Indien de verzoekende partij over een legaal verblijf in België beschikt, kan de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden bij de gemeente van haar verblijfsplaats indienen. Indien de verzoekende partij niet over een wettig verblijf in België beschikt, maar toch een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen in de gemeente van haar verblijfplaats, dient ze buitengewone omstandigheden aan te tonen.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat ze een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet aangevraagd heeft voor haar komst naar België, nochtans had ze hiertoe de kans nu ze vanuit Tirana naar België gevlogen is en zelf aangeeft dat ze eveneens in Griekenland geweest is om bijkomende documenten op te halen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat ze voor haar vertrek uit België, met name 1 juni 2016, een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft bij de gemeente van haar verblijfplaats. Het administratief dossier bevat enkel een aankomstverklaring van 21 januari 2016, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 31 december 2015 in België aangekomen is. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat ze nog geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van de voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden rechtvaardigen. Het louter feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een verblijfstitel voor Griekenland stelt haar niet vrij van de voorwaarden van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Haar verblijfstitel voor Griekenland laat de verzoekende partij op zich niet toe om langer dan drie maanden in België te verblijven zonder dat zij hiervoor de nodige machtiging bij de Belgische overheden aangevraagd heeft voor haar komst naar België, nu de verzoekende partij niet weerlegt dat ze reeds meer dan drie maanden in de lopende periode van drie maanden op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht.

Uit het bovenstaande blijkt *prima facie* dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt *prima facie* dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. *Prima facie* blijkt dat de motivering de beslissing kan dragen en bijgevolg deugdelijk en afdoende is. Eveneens blijkt dat de beslissing zorgvuldig werd voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Evenmin maakt ze *prima facie* aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke bepaling(en) van de aangehaalde richtlijn 2003/109 zij geschonden acht, dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen *prima facie* niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel lijkt *prima facie* ongegrond en is bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst de verzoekende partij ten eerste naar de ernst van de middelen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing eveneens

gevolgen heeft op het vlak van haar werk en wijst ze erop dat haar gezondheidstoestand opgevolgd wordt in het ziekenhuis te Trivoli.

2.4.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt: *“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.*

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat haar legaal verblijf nog steeds geldig was op het ogenblik dat zij België binnenkwam. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou de foutieve rechtsregels toegepast hebben, hetgeen volgens de verzoekende partij volstaat opdat sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De verzoekende partij voert nog aan dat de bestreden beslissing gevolgen zal hebben voor haar tewerkstelling, alsook voor haar gezondheidssituatie.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij “zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel” (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op correcte wijze werd vastgesteld dat de verzoekende partij ruimschoots de maximale verblijfsduur van 90 dagen in België heeft overschreden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in dit kader terecht gewezen op de bepaling van artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl hoe dan ook moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de loutere schending van de materiële motiveringsplicht (dewelke in casu niet wordt aangetoond) zou volstaan opdat in hoofde van de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk zou gemaakt worden.

De verzoekende partij voert nog aan dat de bestreden beslissing gevolgen zal hebben voor haar tewerkstelling. Nog los van het feit dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aan te tonen welke gevolgen zij bedoelt, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat het louter lijden van een financieel nadeel, niet kan volstaan opdat sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verweerder benadrukt dat een gebeurlijk financieel nadeel ontegensprekelijk herstelbaar is.

Zie ook:

“een financieel nadeel is, in principe, herstelbaar aangezien wie een financieel nadeel lijdt zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003 nr. 122.271)” (R.v.V. nr. 125.421 dd. 10.06.2014)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij allerm minst aannemelijk maakt dat een terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweeg zou brengen.

Integendeel blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar inleidend verzoekschrift gevoegde stukken dat zij -indien nodig- in het land van herkomst de nodige zorgen kan ontvangen. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt op geen enkele wijze aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt.

Uiterst ondergeschikt laat verweerder gelden dat het aan de verzoekende partij toekomt om de geëigende procedures te volgen, indien zij meent op grond van medische redenen tot verblijf in het Rijk te moeten worden toegelaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij daartoe het nodige zou gedaan hebben.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk”

2.4.2.3. Het nadeel dat een verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. De verzoekende partij mag niet door haar eigen gedragingen zelf aan

de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306).

In casu kan de Raad niet anders dan vaststellen dat lijkt te moeten worden aangenomen dat het eigen gedrag van de verzoekende partij aan de basis ligt van het nadeel waarop zij zich beroept, met name het feit dat zij de termijn voor een kort verblijf van hoogstens 90 dagen op een periode van zes maanden heeft overschreden waardoor hen de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt, dat ze aangeeft langer dan drie maanden in het Rijk te willen verblijven maar hiervoor niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals hoger weergegeven en ze heden niet in België kan werken. Overigens is dit nadeel niet moeilijk te herstellen indien de verzoekende partij zich op regelmatige wijze opnieuw aanbiedt op het grondgebied van het Rijk. De bestreden beslissingen werken immers niet door in de tijd en verhinderen geenszins dat verzoekende partij in de toekomst, zonder enige beperking – voor zover zij uiteraard voldoen aan de regels die vervat zijn in de verblijfswetgeving –, reizen onderneemt.

Voorts brengt de verzoekende partij geen gegeven aan waaruit blijkt dat zij enkel heden bepaalde zakelijke transacties kan afsluiten en dat het niet mogelijk zou zijn om op een later tijdstip, voorzien van de documenten die vereist zijn voor de grensoverschrijding, terug te keren. De verzoekende partij verklaart weliswaar te willen werken in België, met name een garage samen met een vriend uitbaten, maar legt hiervan echter geen begin van bewijs neer. Het administratief dossier bevat wel een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad, met name de oprichtingsakte van 16 september 2015, maar in de stukken die in het administratief dossier vervat liggen, wordt geen melding gemaakt van de verzoekende partij. Er blijkt bijgevolg niet dat de onderbreking van de voorgehouden reis aanleiding geeft tot enig nadeel, dat moeilijk te herstellen is.

In zoverre de verzoekende partij een financieel nadeel zou voorhouden, is evenmin te beschouwen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden kan de verzoekende partij immers een schadevergoeding vorderen die een genoegdoening kan vormen voor de aangevoerde schade (cf. RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271; RvS 27 december 2004, nr. 138.886).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze medisch wordt opgevolgd door het ziekenhuis te Trivoli, wijst de Raad erop dat hiervan geen begin van bewijs voorligt. In het verzoekschrift wordt weliswaar naar “stuk 3” verwezen, maar stuk 3 is niet aan het verzoekschrift toegevoegd. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen, maar legt geen bijkomend stuk neer.

Concluderend dient de Raad vast te stellen dat er geen moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond dat gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De derde cumulatieve voorwaarden inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld. Deze vaststelling volstaat ook om de ingestelde vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS